

[Arne Larsen.]

sin tid at klarlægge alle planlægningsproblemerne i enkeltheder, men det forekommer mig, at vi havde været bedre tjent med, om det ærede medlem hr. Axel Kristensen og de øvrige forslagsstillere havde fulgt socialistisk folkeparti og vort forslag til løsning af problemerne i loven om regulering af bymæssige bebyggelser, idet vi i forbindelse med behandlingen af de af regeringen i samlingen 1962-63 fremsatte jordlovsforslag bl.a. også om regulering af bymæssige bebyggelser, byplanloven og loven om regionsplanlægning netop gav det råd, at boligministeren i den nye samling, 1963-64, burde fremsætte disse lovforslag igen, eventuelt sammenarbejdet i én lov. Men dertil fik vi jo ikke tilslutning. Havde vi fået det, havde det i dag behandlede lovforslag været overflødigt, thi da havde vi løst problemerne for længst. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har således efter min mening selv været med til at forhale løsningen af de problemer, der ligger i vor planlægningslovgivning.

Om det foreliggende lovforslag skal jeg ikke gøre mange bemærkninger; det har jeg gjort to gange tidligere, og det er ikke nødvendigt at gentage disse. Jeg skal dog kort præcisere, at også socialistisk folkeparti er sympatisk indstillet over for tanken om en ajourføring af loven baseret på de erfaringer, som vi har gjort gennem de senere år. En større rummelighed i inderzonerne er påkrævet, og her vil vi gerne medvirke. Men som tidligere fastslået fra vor side tror vi ikke på, at al den uhyre og grove spekulation i jorden bremses ved at udvide inderzonearealet. Vi kan ikke undvære en af samfundet ledet regulering på disse områder. Al planlægning vil blive slået i stykker, såfremt man opgiver at have en endog stærk hånd i hanke med denne udvikling.

Efter hvad jeg kan skønne, vil en udvidelse af inderzonen straks blive besvaret med en voldsom stigning i jordpriserne. Tænk alene på, hvad der er sket i Køge Bugt-området og andre steder, bl.a. i Nordsjælland, hvor spekulanter jo bestandig er på færde og bogstavelig talt er ganske ligeglade med, hvad jordpriserne jobbes op i, og ej heller tager det ringeste hensyn til, om jorden ligger i inder-, mellem- eller

yderzone. I dag sælges jorden i forventning om, hvad der skal og eventuelt kan ske om 20 år, og ganske uanset om kommunerne så blot nogenlunde har afstukket rammerne for den kommende udvikling.

Vi er enige om, at jordpriserne himmelflugt på en eller anden måde skal stoppes. Vi har altid været og er fortalere for, at kommunerne fik en forkøbsret til al jord i byudviklingsområdet eller fik en ret til at ekspropriere til byudviklingsformål. Kun en sådan fremgangsmåde vil effektivt kunne sætte en stopper for den usunde spekulation. Her har vi hidtil talt for døde øren, men måske det alligevel en dag går op for alle de ansvarlige i dette land inklusive det høje ting, at det er den eneste effektive måde, hvorpå vi sikrer en sund, en planmæssig og en samfundsgavnlig byudvikling.

En ting er efter min opfattelse ganske givet: at selv om vi kan komme langt med planlægning af vore byer og af vore landskaber gennem de eksisterende love, er ingen af dem tilstrækkelig til at sikre landskabs- og landbrugsarealer imod spekulation og slet ikke i byudviklingsområderne. Den bedste løsning ville være en lov, der udelukkede ændringer af jordens udnyttelse, medmindre de finder sted på grundlag af en forudgående godkendt planlægning, parret med en forkøbsret eller ekspropriationsret for de planlæggende myndigheder. Dette er særlig stærkt blevet understreget i den allerseneste tid bl.a. ved det, der finder sted i Farum-området. Her optræder jordspekulanter og opkøber og videresælger i yderzoner til tårnhøje priser og lokker folk til at købe parceller ud fra den betragtning, at områderne om få år lægges ind under inderzone, uden at tage hensyn til, at kommunen og byudviklingsudvalget har helt andre opfattelser af områdets kommende udvikling. Her forsøger man altså fra spekulanternes side at tvinge en udvikling igennem, der går på tværs af samfundets interesser. Noget sådant burde der snarest sættes en stopper for.

Endelig vil jeg endnu en gang rejse et specielt spørgsmål, der ligger mig på sinde. Jeg rejste det for 2 år siden, da vi havde en lignende debat som den, vi har i dag; det drejer sig om det såkaldte areal 13 på